

Vēti cur
lateraliter, & nō
per rectā
lineā fer-
rantur.

Venti obliquo cursu aguntur, uel quia halitus uen-
torum materia, ignea & agilis quodammodo est sub-
stantia : quæ in sublimē lata, dato obstaculo, per re-
ctam lineam (ut graue corpus) descendere non po-
test : ergo leuitate insita obliquè & lateraliter de-
errat. Aut quia fumorum & uaporum noua soboles
de ascensu occurrens illos aliò migrare nimirum ad
latus, ac ultro cedere cogit.

Vēti qui
bus tem-
poribus
pauci spi-
rent.

Venti in magno æstu aut frigore pauci spirant: quia 6
in illo, exhalatio uentorum pabulum à sole depasci-
tur : in hoc uerò, terra gelu constricta fumos exhala-
re non potest.

Vento-
rum co-
mites.

Ventus qui uis niuem, grandinē, pruinam, siccitatē, 7
gelu, pluuiā, tonitru & quæ illud sequuntur agnoscere
potest: quæ commotio (ut in aeris nostris Ephemeridi-
bus adnotauimus) tempestas dici solet.

Vento-
rum ne-
cessitas.

Ventos dedit summus rerum artifex ad custodien- 8
dam cæli aut (si mauis) aeris terrarumque tempe-
riem: præterea ad euocandas, suppressendasque plu-
uias : & alendos satorum ac arborum fructus :
necnon ad difflationem, quæ una putredinis est
uindex.

Vēti fri-
giditytē
augent.

Venti opportunis tēporibus frigiditatē plurimū 9
augent. Vnde hyeme plerumque uidere licet, loca per-
flata & uentis exposita, plus alijs, etiam eodem die
& spatio rigere, ac gelu infestari.

Vento-
rū circa
terrā tu-
multua-

Ventos etiam lucente sole non procul à terra insi- 10
gniter tumultuari obseruabis : quòd halitus ipsi uix
dum salutato aere, in primo terræ limine concursan-
tes,